

Nem szeretem a nagyböjtöt. Nem elvi oka van, az, hogy még hideg van vagy böjti szelek fújdogálnak, hanem ugyanazért, amiért a szilvesztert - újévet sem: a fogadalmak, az ígéretések miatt, hogy ezentúl minden más lesz. Szoktunk nagyböjti fogadalmakat is tenni: van, aki ilyenkor nem eszik húst vagy édességet, de van olyan ismerősöm is, aki ilyenkor egyáltalán nem iszik sört, vagy egyszerűen csak betartunk néhány más személyre szabott szabályt. Változik-e ettől valami? Jobb ember leszek, vagy az újévi fogadalmak párhuzamánál maradva, jobb ember leszek, ha nem dohányzom, vagy bármi mást nem teszek?

Nagyböjt nem a tagadás, hanem az igent mondás ideje. „Szaggassátok meg szíveteket, nem pedig ruhátokat, és térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez ...” hív fel az ószövetségi próféta. A megszaggatott, megtépett ruha az ószövetségben a gyász, a szomorúság jelképe volt, amit akkor is megcselekedtek megszokásból, rutinból, amikor a gyász napjaira már csak emlékeztek. Ezért hangsúlyozza a próféta szív megtérését, ami nem korlátozódik ígéretekre, szimbólumokra, hanem arról beszél, hogy Istent engedjétek közel magatokhoz.

Megnyílni Isten és önmagunk felé. Napjainkban egyre inkább muvi világot élünk: tegyél, teljesíts, aki eredményt tud felmutatni, produkálni, az a hasznos. Ezzel szemben a nagyböjt arra hív nem fel, hanem meg, hogy emlékezzünk, honnan indultunk, hogy nem vagyunk Isten. A modern ember Istent játszik: nem arra kell gondolni, hogy valamiféle tudományos babrálás meg attrakcióról van szó, hanem isten akarunk lenni mindennapi tyúkpereinkben, amikor megmondjuk, hogy ki mikor tett jót meg rosszat, a mindennapi területfoglalásokál és dirigálásnál a cégnél és így tovább. Nagyböjt arra hív fel, hogy ne tegyünk valami különlegeset, hanem inkább legyünk, megnyíljunk: Istennek, szeretteinknek nem a teljesítményünkre, a nagy ajándékokra van szüksége, hanem arra, hogy amikor kell, legyünk velük, idonk, figyelmünk legyen a számukra. Az élet értéke nem attól függ, hogy sikeresek vagyunk-e vagy mások elismernek-e, hanem attól, hogy istenibb lesz-e az életem, és ebben nagyböjt kiemelt időszak.

A papszentelési liturgiában, amikor a szentelendo letette a szentelési ígéreteket, e szavakkal fordul hozzá a püspök: Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned. Ilyen kezdet ez a 2015-ös bunbánati időszak is: Nem kell a mogorva, gyászos arc a böjttől, vagy a szomorúságtól. A szívnek kell változni. Annak, ami az Isten előtt a legfontosabb. A rejtekben kell változnom. Így nem azért fogok böjtölni, mert ezt „így kell a böjtben”, vagy mert le akarok fogyni. Nem azért fogok alamizsnálkodni, hogy azt leírhasam az adóból. Mindezt azért fogom tenni, mert a szívem ezt diktálja. Nem parancsból, hanem szeretetből, bunbánatból valamint a jóra és szentre való vágyakozásból.